

Bir Nokta Bu Kadar mı Acıtır

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 24 Ağustos 2020

Kilitle düşlerini, hafız
Çeneni de kilitle dökülmeden dişlerin
Sapla dibine mermerin
Aşkın azat edileceği bir vakit
Hapis et yüreğini
Süngüsü düşmeden gecenin
İşinin ehli bir susku giyin
Kefen bezinde cehaletin
İrak olduğun dünya işlerinden
Varsın çekmesin elini eşrafın
Aşkın siciminde yürüyen cambaz gibi...

Notaların efkârına ban mevsimi:
Hani devinen düşlerin
Hani methiyeler dizdiğin sefil benliğin
Bir kimlikse ispatlayacağın rüştünü
Bir kirişse durduğun eşliğinde
Yetinmeyi öğret öğrencilerine
Kimse düşen peşine
Kimse düşmeyen yakandan
Kimse kim olduğuna vakıf
Kimliksizliğin derdest kimliğinde
Saklı tut hayallerini
Kefil olduğun kuş sürüsüne de ver veriştir.

Uçuşan saçlarında elemin
Kifayetsizliğine izini sürdüğün hasretin
Demlendiğin kadar saklı tut kendini kıblesinde
Bilinmezin
Dokunaklı bir hüznün tarhında
Ektiğin her acıyı
Aşk diye biçtiğin
Gömülü kalsın varsın sırların
Dibinde sevdalı şehrin surlarının.

Yetmedi sakın gözünü
Yeltendiğin hangi mevsimse
Saklı tuttuğun közünü
Ölümün de hayırlısı dile Rabbinden
Ve ömrün ve günün
Ve yüzünü görmediğin o düş izlekleri.

Düşlerin lekesi olur mu, sahi? Elbet olur: düşüncelerin ırgatlar gibi çalıştığı sahil kasabasında yüreğimin, büyüyen sevinçlerim de olur o düş lekelerine eşlik eden ve sabahın serinliğinde kir tutan düşlere serili gerçekler el pençe divan bekliyorken sizin uykudan uyanmanızı.

Belki de uykuda saklı keramet kaç öğünse düşlerin girizgâhında yanıp sönen o ışık ve geçme hakkı tanınmışken size düş köprüsünden gerçek hayata uzanan.

İklimin duvağı sürünüyor yerlerde ve terk edilmişliğin sancısı ile kaçak gelini kovalıyor göçebe kuşlar.

Aşkın latif tınısı ve hayaller durağında sür-git hezeyan bir de cereyan eden yalanlar ve kulvarında birinci iken yenilgiler.

Yanılsamaları öğütlüyor Tanrı, yankısı özgürlüğün oysaki avluda saklı terk edilmiş düşler ve gözden çıkarılmış insanlar ve demem o ki; her birimiz kaderimizin mahkûmuyuz ve işte mum gibi eridik ve sıralandık az sonra başlayacak yoklama ve deri kaplı defterimde yorgun sözcükler ki ne kiri var ne kini sözcüklerin üstelik hepsi ölü.

Büyümeliyim, Tanrım.

Yetmedi büyütmeliyim çocuklarımı ve hepsi o kadar çelimsiz ve hastalıklı ki.

Ben bir düşüm.

Ben bir düşün öğretisiyim.

Ben bir enkazım ezkaza satılmış ruhlar dükkânında saklı kırık bir saatim işte artık günde kaç kere ve de haftada elbet bir ayda kaç kere doğru zamanı gösteriyorsa içimdeki mekanizma ve yetmiyor: öğütüyorum ruhumu ve öğütlüyorum yorgunluğumu sonra da öğün atlıyorum.

Kişi başına düşen milli gelir ve dolar kuru ve işsizlik oranları ve sayısız açılım getirecek finansal tablolar ve işte ben bir düş eksperiyim naylon faturaları çöpe atan.

Tüylerim kabarıyor ve tüylerini yoluyorum yalnızlığın: az evvel salındım kafesimden ve an itibari ile salınıyorum yollarda: ezilmem an meselesidir elbet ezikliğini de düne mal ediyorum.

Çoğalan h/içlik duygusu belki de her biri ömrün uydusu ve işte sağaltım mizaçlı sözcükler.

Göge otağı kuran bir çoban mı yoksa mevsimin nesri midir unutulmuş cümleler ve sükün eden yaftalar günü b/ölen bir acı gibi açısı dik başlı bir üçgen en çok da içindeki yalnızlığı bir iz düşümü belleyip saklandığı o resim karesinde inleyen düş toplayıcısı gecenin şehvetinden uzak tanrısal bir yalnızlıkla sınıf atlarken.

Akasyalar.

Asmalar.

Salkım söğüt.

Sonra da sev beni ve unut, dercesine.

Kuram dışı çember artık kimse feleğin çemberinden geçip sek sek oynayan.

Manifestosu düşlerin kırağı çalan bazense çağ atlayan ve kerli fellî bir düş sapağı.

Ölümlerden ölüm sun, Tanrım.

İşte göğsümde yama içimde yara yakası açılmamış esprilerden asla haz etmediğim ve azın kıymetini bilmekle şükür yüklendiğim.

"herkes gibi olma özentiliğimle öç alırcasına dalga geçiyordum

...ve bir anda kahkahalarımın ortasında umutsuzluğa düşüyor, anlamsızlık batağına saplanıyordum ve sonra daha önce de olduğu gibi delicisine bir o yana bir bu yana savruluyordum. Peki, lütfen artık söyleyin bana, böyle bir adam ne iş yapar?"(Alıntı)

Boşa düşen bir vatandaş gibi ve çığ yerine çağ iken sükün eden ve büyüyen devasa bir ritim ile bir de büyütürken gözünde insanları ve tüm dertlerini...

Düş b/atağında kırık ve kırgın notalar sözcük bulvarında bir hınç ile imleci dahi yok sayan en çok da kendini...

Kendi olmayan herkes saklı o hiçlik manifestosu nihayetinde aynadaki aksine âşık olan bir düş perisi gibi

hele ki düşe kalka içine düştüğü düş tuzağından gerçek dünyaya geçiş yaparken elbette saklı o son noktayı gözünü sakınmadan sıkı sıkı bastırırken hayatın ve anlatının son kelimesinden hemen sonra.

Bir nokta bu kadar mı acıtır, sefil yazar ve kolaysa koy bakalım noktayı aklın devingenliğinde sus pus geçen yılların acısını çıkarırken.

Bir nokta bu kadar mı acıtır canını insanın?